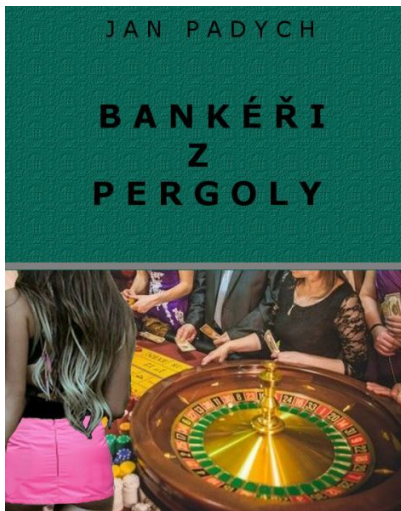

Když sudí píská pro svou kapsu

Bankéři z pergoly [výňatky] - (vydáno v roce 2017, nakladatelství DANIEL, Ostrava)
Toho večera rozmlouvali o všem možném. Pepan o svém divadélku...

Toho večera rozmlouvali o všem možném. Pepan o svém divadélku, které bude muset zavřít a zatím neví, co dál. Běda o knihách, které se chystá napsat a doufá, že z nich budou bestselery. Květoš o tom, že to u policie balí a jde za kšeftem, vždyť, jak se dnes s oblibou říká, prachy leží na cestě, jenjen se pro ně sehnout. A Mára? Ten si napřed postěžoval, že ho stále otravují exekutoři a policajti. Pořád dokola si ho pletou s jeho jmenovcem, který ještě ke všemu má skoro stejné rodné číslo, což je tím podivnější, že se oba narodili ve stejný den, akorát Mára je mladší o deset let. Pak ale promluvil o svém švagrovi, kterého musí vytáhnout z maléru. Švagr Rudla totiž píská nízké fotbalové soutěže a v krčmě se nechal v opilosti zaplést do té nejhoupější sázky, na jakou jen mohl kývnout.

„Ten magor souhlasil, že pokud vyhraje favorit, který ke všemu ještě bude hrát na svém domácím placu, tak on, hlavní sudí zápasu, všem těm opilcům zaplatí celodenní útratu v místní ratejně.“

„No a když vyhraje pikolo?“ docela se zájmem se otázal Běda. „Co za to?“

„Pak si Rudla může do té jejich krčmy pozvat své kámoše a jeho sousedé jim celý den budou dělat bankéře!“

To se docela zalíbilo. Bodejť by ne. Rudlu v tom určitě nenechají. A ti opilci, co se s ním vsadili? Ti jeho sousedé? Stanou se bankéři! Co si nakoledovali...

Škodovka jela spolehlivě. Sice se z ní ozývalo všelicos, hlavně cvrlikání ventilů a řinčení plechů, ale u tak starého vozítka se musí skousnout kdeco.

Mára sice znal cestu, ale občas se zakecal, takže dvakrát přejeli někam jinam a museli se vracet. Avšak nenajít fotbalový stadión, to přece nejde. A samozřejmě dojeli včas.

Zápas musel začít sotva před několika minutami, ale pískotu a nadávek už zaznělo snad za několik celých zápasů. Neslo se to k nim, když se blížili. Také už z dálky viděli, jak někteří z fandů zvedají pěsti a vztekle si navzájem ukazují posušky, které hovořily za všechno.

Místní fotbalový stadión byl spíše venkovským hřištěm se slušně strážnou trávou. Fandů mohly být dobré dvě stovky, ne-li víc. Viditelně fandili modrožlutě pruhovaným, kteří si velmi zdařile přihrávali a běhali o poznání svižněji a víc, než červení. Zato slušně běhal i sudí, celý v černém, jehož každý verdikt ocenili fandové pískotem a nadávkami. Zápas se od samého začátku jevil až příliš bouřlivě.

„Takže Rudla se už přičinil,“ zhodnotil situaci Mára.

„Tak ho bereme a mizíme, ne?“ prohodil Běďa dost nervózně.

„Kam spěcháš? Rudla to musí vyhrát, jinak se nedoplatí. A my utřeme hubu.“

Čekali, co nastane. Pro jistotu z auta ani nevylezli, jenom ho přistavili, aby zevnitř viděli. A opravdu bylo nač se dívat. Pokaždé, když se modrožlutí přihrávali k vápnu červených, ozval se nekompromisní hvizd. Ofsajd, faul, cokoliv, co celou slibnou akci zastavilo. Řev nespokojenců stále narůstal, což se týkalo téměř všech přihlížejících. A když Rudla odpískal půli a šel k šatnám, hodně se rozhlížel, zatímco fandové po něm zírali jako po nejhorším hnusu. Když ale uviděl Běďovu staříčkou škodovku a poznal v ní sedícího Máru, viditelně si odechl a zřetelně se mu ulevilo.

Druhá půle se od první nelišila, snad akorát ještě silnějším řevem a prudšími výhrůzkami, které se nesly široko daleko. Rudla vytrvale zastavoval akce pruhovaných a nedal si do toho mluvit. Jednomu z rozčilených hráčů s pruhy dokonce ukázal žlutou kartu. Za nedlouho uviděli žlutou i další dva, kteří si dovolili po něm vykřiknout něco nelichotivého.

A vrchol všeho nastal, když se červení jednou za celý zápas ocitli před vápnem soupeře a jejich útočník, celý roztřesený, zakopl o svoji vlastní nohu a upadl. Tehdy Rudla rezolutně odpískal penaltu. Pruhovaní se kolem něho seběhli, ale on se nedal. S rukou na kapsičce, z níž předtím dvakrát tasil žlutou kartu, odolal dalším výpadům. Několik fandů vyběhlo na hřiště, ale hodně rychle se vrátili, když na ně jiní pokřikovali, že tak jenom dají záminku, aby domácí prohráli kontumačně. Červený kopl penaltu přesně. Míč prudce napnul síť pod horní tyčí a hosté najednou vedli. Na vyvýšené boudě s otvory pro skóre se ukázalo 0 : 1. To zbývalo do konce nějakých deset minut. Sudí Rudla šikovně přebíhal a pokud možno nenápadně ukazoval Márovi, kam má přistavit škodovku. V té chvíli mu určitě nikdo nezáviděl, do jaké šlamastyky se namočil.

Blížil se konec zápasu a červení stále vyhrávali, zatímco modrožlutí se vztekali, když jim sudí odpískal kde co. Tehdy už Rudla neběhal tolik, jako předtím. Spíše se zdržoval poblíž staré škodovky. A ve chvíli, kdy míč zrovna poskakoval na opačné straně hřiště, rázně odpískal konec zápasu a rozběhl se k autu.

To už mu Mára otevřel zadní dveře škodovky. Rudla doběhl, vsedl dovnitř a zabouchl dveře.

„Ale bleskem!“ pronesl s úlevou celý udýchaný a zpocený.

Běďa otočí klíčkem, motor však ne a ne naskočit.

Znovu. A znovu. A ne a ne.

„Kurva, co je!“ vyděsil se Rudla. „Jen to ne!“

Měli dost i Mára s Běďou.

Od hřiště už tryskem přibíhala rojnice chlapů, rozzuřených jako psí smečka.

„Roztlačit! Jedině roztlačit! Jinak jsme v prdeli!“

Rudla s Márou vylezli a tlačili.

Zprvu to moc nešlo. Ale motor přece jenom naskočil. Rozeřval se jako nějaké hrozné zvíře.

Nejvyšší čas. Vždyť rozlícení fandové to měli k nim sotva pár skoků. A tak se už jen naprázdno pitvořili vzteky a zvedali zařaté pěsti. Také nějaké kameny létaly vzduchem, všechny míjely uhánějící škodovku, podobně jako míč fotbalovou bránu.

z románu „Bankéři z pergoly“

napsal Jan Padych

Nakladatelství Daniel letos chystá k vydání celou trilogii z konce doby bronzové „Z pravěkých ság“. Připravuje se také pojednání „Temné stíny dávnověku - Svět pravěkých mužů, héroů a bohů“.

Autor článku Padych, článek byl napsán 19.6.2017 9:31.

URL článku: <http://padychbooks.com/vynatky/kdyz-sudi-piska-pro-svou-kapsu>.